

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/381/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111222806
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lea Stovičková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2111222806.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi N. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., E. N. X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 95,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 23. júla 2012 č. k. 18C/1/2012-54, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu a navrhovateľa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je **p o v i n ť** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,12 eur k rukám JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, Stropkov, Nám. SNP 7 do troch dní.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením napadnutým odvolaním zastavil konanie a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 58,15 eur k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu a vyslovil, že vracia navrhovateľovi súdny poplatok vo výške 9,87 eur. Súčasťou uznesenia bol aj výrok o zrušení platobného rozkazu Okresného súdu Trnava z 3.11.2011 č. k. 13 Ro/171/2011 - 19.

Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a dispozitívnym úkonom navrhovateľa, ktorý vzal svoj návrh späť. Výrok uznesenia o trovách konania odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi odôvodnil tým, že odporca si náhradu trov konania neuplatnil. Výrok uznesenia o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi odôvodnil ustanovením § 146 ods. 2 O. s. p. a zavinením navrhovateľa na zastavení konania. Výšku náhrady trov odôvodnil ustanovením § 149 ods. 1 O. s. p. a ust. § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 15 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktorú prisúdil za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a odpor z 1.3.2012) po 16,60 eur, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci 95,32 eur, 2 x paušálnu náhradu výdavkov po 7,63 eur a 20% DPH vo výške 2 x 4,845 eur. Výrok o vrátení zaplateného súdneho poplatku za návrh odôvodnil ustanovením § 11 ods. 3 a 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ktorý krátil o 6,63 eur (16,50 eur - 6,63 eur), vo výške 9,87 eur.

Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa, výroku o uložení povinnosti navrhovateľovi zaplatiť náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, podal odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol

jeho zmenu nepriznaním vedľajšiemu účastníkovi ním požadovanej náhrady trov konania. Namietal, že právnym zastúpením vedľajšieho účastníka dochádza k nadbytočnému nárastu trov konania a nehospodárnosti konania, nakoľko vedľajší účastník ako združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, spôsobom obdobným tomu v prejednávanej veci vstupuje do množstva konaní (často bez vedomia ním podporovaného spotrebiteľa a s opakovaním len viacerých procesných podaní bez ich významu pre beh konania) a trovy právneho zastúpenia tak nie sú účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je aj dôvodom hodným osobitného zreteľa pre postup podľa § 150 O. s. p. S poukazom na viaceré rozhodnutia krajských súdov v Banskej Bystrici, Bratislave, Košiciach a Prešove a na jeden z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadril názor, že súd prvého stupňa pochybil, keď sa aj s týmito okolnosťami nevyporiadal.

Odporca odvolací návrh nepodal a k odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane odporcu navrhol uznesenie v napadnutej časti potvrdiť majú najmä za to, že správanie navrhovateľa v spore a okolnosti, za ktorých uplatnil návrhom premlčanú pohľadávku (zrejme v domnienke, že odporca nebude namietat' premlčanie v dôsledku svojej neznalosti), nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O. s. p. Už samotný vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane spotrebiteľa je podľa jeho skúseností dostatočne účinným prostriedkom, zabraňujúcim dodávateľom v porušovaní spotrebiteľských práv. Nepovažuje za správne, aby neúspešné spory navrhovateľa boli dotované z prostriedkov štátu, či vedľajšieho účastníka (ktorý ako každý iný účastník, navrhovateľa s početným zamestnaneckým aparátom z toho nevynímajúc, má právo sa nechať v konaní zastupovať, pričom jeho spôsobilosť na vykonávanie predmetu jeho činnosti nie je možné podmieňovať odbornosťou v odbore právo). I on poukázal na judikatúru tuzemských súdov i Súdneho dvora Európskej únie, ktoré mu naopak vo vzťahu k navrhovateľom, ak zavinili zastavenie konania, alebo boli v sporoch neúspešní, náhradu trov konania priznávajú.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len vo výslovne napadnutom výroku o trovách konania navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu, podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o vec samu a ani o žiaden zákonom predpokladaný prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že uznesenie v napadnutom výroku treba považovať vecne správnym.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Podľa odseku 2 vety prvej rovnakého paragrafu, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy a napokon podľa vety druhej citovaného odseku 2 ustanovenia, ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok konania, pri ktorej uplatnení nemá žiaden z účastníkov konania právo na náhradu jeho trov (trov konania vzniknutých tomuto účastníkovi a ním platených), ak konanie neskončilo vydaním vecného rozhodnutia o predmete sporu (najmä rozsudku vyhovujúceho návrhu celkom, či len čiastočne, resp. návrh celkom zamietajúceho), ale došlo k jeho zastaveniu. I táto výnimka sa však neuplatňuje automaticky, keď sama predstavuje pravidlo, z ktorého existujú ďalšie dve výnimky, umožňujúce za splnenia v zákone celkom konkrétne vymedzených podmienok, uloženie povinnosti na náhradu trov konania niektorému z účastníkov konania. Uplatnenie ktorejkoľvek z takýchto výnimiek (majúcich pôvod v oboch vetách ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p.) tak najmä predpokladá vznik trov majúcich sa nahradiť aspoň na jednej strane sporu (v opačnom prípade niet dôvodu pre použitie takejto výnimky), ale tiež procesnú situáciu, pri ktorej náhradu trov konania vôbec možno uložiť či priznať (pri zastavení konania medzi existujúcimi účastníkmi pre späťvzatie žaloby ide práve o taký prípad).

Prvá veta ust. § 146 ods. 2 O. s. p. so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne toto (zavinenie) pričíta iniciátorovi konania. Tým je v tzv. základnom prvostupňovom konaní navrhovateľ.

Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie návrhu síce nemusí byť vždy pričítané navrhovateľovi, podmienkou postupu podľa § 146 ods. 2 vety druhej O. s. p. je však 1. možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti návrhu a 2. správanie osoby či viacerých osôb, voči ktorej alebo ktorým požiadavka uplatnená návrhom smeruje, donucujúce navrhovateľa k späťvzatiu návrhu (teda také správanie, ktoré je na jednej strane výlučným správaním odporcu bez možnosti navrhovateľa ho ovplyvniť a na druhej strane je so späťvzatím inak dôvodného návrhu aj v priamej príčinnej súvislosti).

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu v prejednávanej veci, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má oprávnenie vystupovať v konaní ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa), a to na základe špeciálnej zákonnej úpravy v ust. § 93 ods. 2 O. s. p. Keďže má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník (tzv. hlavný, ust. § 93 ods. 4 vety prvej O. s. p.), možno z toho vyvodiť len jeden záver a to, že aj vedľajší účastník má právo na právnu pomoc pred súdmi, ktorá je základným ústavným právom (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), realizovaným v rámci občianskeho súdneho konania (tzv. civilného procesu) možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom (advokátom) a samozrejme musí mať i právo na náhradu trov konania - do rámca ktorých bez akýchkoľvek pochybností patrí tiež náhrada trov právneho zastúpenia. O. s. p. v žiadnom zo svojich ustanovení nepodmieňuje možnosť zastúpenia advokátom absenciou (nedostatkom) odborných znalostí účastníka a teda ani nevylučuje, aby sa i účastník odborne spôsobilý brániť svoje či niečie iné záujmy v konaní pred súdom nemohol dať zastúpiť advokátom (a aby mu len z tohto dôvodu nemala byť priznaná náhrada trov v súvislosti s takýmto zastupovaním vzniknutých - nech aj na prípadné zastupovanie advokáta iným advokátom by z pohľadu účelnosti takto vynakladaných trov bolo namieste nazerať inak ako na problém nadnesený v prejednávanej veci). Vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia, samozrejme len v tom prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého vedľajší účastník v konaní vystupoval, a len v tom prípade, ak trovy právneho zastúpenia sa poskytujú za úkony, ktoré boli v konaní vykonané účelne.

V prejednávanej veci, na základe už uvedeného vyššie, právo na náhradu trov konania vzniklo evidentne vedľajšiemu účastníkovi a odporcovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval, nakoľko zastavenie konania zaviniel navrhovateľ späťvzatím návrhu bez uvedenia dôvodu, pričom v danej veci vyplýva, že zjavnou príčinou takéhoto postupu bolo vznesenie námietky premlčania návrhom uplatňovaného práva zo strany vedľajšieho účastníka.

Za situácie, keď odporca na rozdiel od vedľajšieho účastníka náhradu trov konania nepožadoval a ani zo spisu žiadne jeho trovy nevyplývajú, nemožno súhlasiť s argumentom navrhovateľa, ktorý spochybňoval nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu, pretože práve po kvalifikovanom podaní vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom, v ktorom vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku, došlo k späťvzatiu návrhu, čo malo priamy vplyv na spôsob skončenia sporu. Rovnako sa nemožno stotožniť s názorom odvolateľa, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nemala byť priznaná náhrada trov konania s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p. (zrejme jeho odseku 1), keď navrhovateľ neuviedol žiadne konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by boli relevantným dôvodom na to, aby vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhrada trov konania nebola výnimočne priznaná a takéto dôvody nezistil ani odvolací súd. Uspokojiť sa v tomto smere samozrejme nešlo s len všeobecným tvrdením o paušálnom opakovaní (advokátom zastupujúcim vedľajšieho účastníka) len nevýznamných skutočností (keďže tu absentovala konkretizácia, ktoré úkony mali byť takouto vadou dotknuté), celkom bolo treba odmietnuť rovnako bližšie neozrejmý názor navrhovateľa o neexistencii dôvodu pre vstup vedľajšieho účastníka do konania v tejto veci (pokiaľ tým navrhovateľ nemal na mysli jeho do istej miery pochopiteľný nezáujem na tom, aby v konaní vystupoval niekto, od koho možno očakávať - zrejme na rozdiel od odporcu - účinný odpor voči požiadavkám z návrhu) a napokon popieranie práva vedľajšieho účastníka na právnu

pomoc advokáta (vyjadrené odvolaním sledujúcim zbavenie navrhovateľa tzv. náhradovej povinnosti) súbežne s uplatnením samotným odvolateľom (navrhovateľom) práva na náhradu trov na právnom zastúpení advokátom v odvolacom konaní, ktoré bolo praktickým potvrdením dôvodnosti námietky z vyjadrenia vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní v podobe otázky, ako môžu byť na jednej strane tzv. advokátske trovy na strane vedľajšieho účastníka neúčelnými a na strane druhej rovnaké trovy na strane navrhovateľa účelnými.

Vedený týmito úvahami a pri nedostatku dôvodov spochybniť určenie výšky priznanej náhrady trov konania vedľajšieho účastníka (ktorá výška ani odvolaním namietaná nebola), preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil, stotožňujúc sa pritom aj s dôvodmi napádaného uznesenia.

Pri uvedenom výsledku odvolacieho konania v ňom úspech zaznamenal vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý podal aj návrh na prisúdenie mu náhrady trov odvolacieho konania (§ 211 ods. 2 a § 151 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd mu preto v súlade s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. a § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 advokátskej tarify priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 19,12 eur, pozostávajúcich z odmeny za jeden polovičný úkon (písomné vyjadrenie k odvolaniu čo do trov konania) vo výške 8,30 eur, paušálnej náhrady k nemu vo výške 7,63 eur a sumy zodpovedajúcej 20% dani z pridanej hodnoty z oboch týchto súm, teda 3,19 eur; pričom povinnosť na zaplatenie takejto náhrady uložil v odvolacom konaní plne neúspešnému navrhovateľovi v súlade s ust. § 149 ods. 1 O. s. p. k rukám advokáta vedľajšieho účastníka na strane odporcu a to v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p. a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla).

K prijatiu tohto uznesenia došlo senátom Krajského súdu v Trnave pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené uznesením súdu prvého stupňa v spojení s týmto uznesením nebudú splnené dobrovoľne, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.